

1999. Denne lovændring var en udmøntning af et punkt i finanslovaftalen.

Loftet over grundskylden gælder for 2 år, nemlig 1999 og 2000, og det er denne tidsbegrænsning, der er baggrunden for beslutningsforslaget, som vil pålægge regeringen at sikre, at loftet videreføres ved kommuneaftalen for 2001 og fremover.

Inden jeg går over til at kommentere selve forslaget, vil jeg godt sige lidt om, hvordan den nuværende ordning fungerer, og hvad der er baggrunden for den:

Udgangspunktet er for så vidt, at landbruget må betale kommunal grundskyld på linje med andre ejere af fast ejendom. Det er den enkelte kommune, der fastsætter grundskyldpromillen for et år ad gangen. Efter den kommunale ejendomsskattelov skal promillen udgøre mindst 6 og må højst være 24. Den gennemsnitlige promille for år 2000 ligger på lidt over 13, men med variationer inden for hele det tilladte spektrum.

Men de almindelige regler er altså så at sige blevet sat ud af kraft for landbrugets vedkommende med det loft over den kommunale grundskyldpromille for produktionsjord, der gælder for sidste år og i år.

Loftet er som sagt på 8 promille, altså kun 2 promille over den generelle bundgrænse på 6 promille, der gælder for den kommunale grundskyld. Loftet har derfor betydning i størsteparten af kommunerne. For 2000 er det 206 ud af landets 275 kommuner. Vi nærmer os altså noget, der reelt minder om den kommunale grundskyldpromille for produktionsjord, der ved lov er blevet fastsat til 8 promille.

Den anden side af sagen er spørgsmålet om loftets betydning for kommunernes økonomi. Her er forholdet det, at ordningen med et loft stort set ikke har indflydelse på kommunernes økonomi. Ordningen er nemlig skruet sammen på en måde, så det stort set alene er staten, der kommer til at bære provenutabet. Det sker ved, at staten betaler et tilskud til den enkelte kommune, der svarer til det provenutab, den lider som følge af loftet.

Da grundskyldloftet kom med i finanslovaftalen i 1998, blev der samtidig sørget for finansieringen af det tilskud. Det skete ved, at der for hvert af de 2 år, altså 1999 og 2000, blev afsat 220 mio. kr. til dækning af udgifterne til stats-tilskuddet til de kommuner, der ville blive påført et provenutab på grund af loftet, og det drejer sig som sagt om over to tredjedele af kommunerne.

For 1999 kan tilskuddet til den enkelte kommune svare nøjagtigt til det opgjorte provenutab som følge af loftet. Det kommer det normalt også til at gøre for år 2000. Her gælder der dog en modifikation for de kommuner, der har sat grundskyldpromillen op fra 1999 til år 2000. I de tilfælde får kommunen kun et tilskud, der opgøres ud fra den lavere promille for 1999.

Men i alt væsentligt er forholdet det, at ordningen med lofterne over grundskylden af produktionsjord ikke har betydning for den kommunale økonomi på grund af det statstilskud, der indgår i ordningen. Kommunernes rolle i ordningen indskrænker sig stort set til rent bogholderiteknisk at formidle en skattenedsættelse til landbruget.

I beslutningsforslaget, som vi behandler her i dag, har forslagsstillerne ikke direkte nævnt noget om statstilskuddet, som jo er et ret væsentligt element i ordningen. Men når der generelt lægges op til at videreføre loftet, vil jeg da tro, at man har forestillet sig, at det skulle køre videre nogenlunde efter den nuværende model, altså med et indbygget statstilskud.

Forslagsstillerne er inde på, at beslutningsforslaget er et positivt signal. Det er nok en lidt anden tolkning af signalværdien end den, regeringen har. Fra regeringens side lægger vi vægt på det signal, der ligger i, at det er en midlertidig ordning. En ordning for de 2 år, som regeringen gik med til i forbindelse med finanslovsforliget i 1998. Hvis ordningen nu bliver gjort permanent, synes jeg nok, vi får en noget anden situation. Hvis ordningen bliver permanent, vil der reelt være tale om et signal om en permanent nedsættelse af de faste udgifter ved at drive en landbrugsejendom.

Sådan en nedsættelse af de faste omkostninger vil naturligvis blive kapitaliseret i form af en prisstigning på landbrugsejendomme, og gevinsten vil tilfalde dem, der tilfældigvis ejer ejendommene på det tidspunkt, hvor man begynder at opfatte nedsættelsen som permanent.

Selv om landdistriktspolitikken også ligger under mit område, tror jeg altså ikke, det er på den måde, vi skal vise vores positive indstilling. Efter regeringens opfattelse må man se med skepsis på særvilkår for landbruget, som ikke har noget at gøre med produktionsforholdene for den enkelte bedrift.

Vi kommer heller ikke uden om, at vi på grund af internationalisering i erhvervslivet vil gå i retning af, at man i højere grad kommer til at lægge vægt på beskattningen af de såkaldte